

Jiří Paroubek: Naši bořitelé soch – Šafr s Mitrofanovem

 infokurýr.cz/n/2023/05/10/jiri-paroubek-nasi-boritele-soch-safr-s-mitrofanovem

kurýr

10. května 2023

Je to zvláštní, pokud najdeme tyto dva borce v jedné politické frontě. Kdysi představovali dva póly novinářského světa. Mitrofanov toho levicového a Šafr toho pravicového.

V průběhu času se však Mitrofanova politická pozice začala silně měnit. Je to vůbec zajímavá konverze muže, jenž k nám přišel v roce 1979 ze Sovětského svazu, aby v republice už trvale zakotvil. Ale jeho výtvory z doby starého režimu, kdy působil snad v časopisu Škodovák, zůstávají stále v paměti. Kdosi z pamětníků mi také některé poslal. Je to opravdu zábavné čtení, tato tvorba redaktora podnikového listu ve Škodovce.

Tak například je Mitrofanov podepsán pod článkem „Hovoříme s kandidátem KSČ: Jsem mezi lidmi“. Každý si jistě představí, jaké prorežimní bláboly Mitrofanov tehdy cancal v podnikovém časopisu. A pak pro změnu článek o sovětských odbornících, působících ve Škodovce pod názvem: „Žijí mezi námi“. A konečně oznámení, že „V Družbě na Lochotíně je od 19 hodin slavnostní večer k 66. výročí VŘSR a zahájení MČSP (pozn. autora – měsíce československo-sovětského přátelství). Beseduje zde redaktor A. Mitrofanov a pak shlédnou návštěvníci film „Cikáni jsou do nebe“.“

A nyní bych se věnoval rozkošnému článku na známém reakčním serveru Forum24.cz. Do boje vyrazil sám šéfredaktor tohoto serveru P. Šafr. Z textu jsem pochopil, že Šafr se stal v průběhu času nejen komunistožroutem, socialistožroutem a sinožroutem, ale také rusožroutem. Posud'te už název jeho článku na Forum24.cz: „Naše města stále hyzdí rudoarmějci. Jsou urážkou národní hrdosti“.

V úvodu svého článku Šafr hovoří, že se „Blíží opět výročí tzv. osvobození Rudou armádou“. A dále ještě v úvodu, v okamžiku, kdy soudný čtenář již zvažuje, že text nemá smysl dále číst, plácne tuto

větu: „...je na čase, abychom provedli důkladnou revizi historické paměti a celý blud o našem „osvobození“ definitivně zavrhli“. Nevím, co Šafr myslí tím bludem. To, že většinu území tehdejšího Československa obsadila sovětská armáda, je historickým faktem. Stejně tak jsou historickým faktem velké ztráty sovětských (odhaduje se nejméně 120 tisíc padlých vojáků na našem území), rumunských (odhady padlých jdou také do desítek tisíc) i polských vojáků, kteří osvobozovali naše území.

Ale Šafr na to jde od lesa. Zatím neradí vyřazovat „závadná“ místa z učebnic historie pro základní a střední školy, ale inspiruje se ničením pomníků sovětských vojáků v Polsku. A blábolí, pokud jde o práci s kamenem a kovem sochařů Makovského či Babraje, že jejich „...styl vyjadřování nese všechny znaky totalitního kánonu a je zajímavé, že díla tzv. socialistického realismu se... podobají režimním dílům nacistické Třetí říše“. A pak se Šafr pouští do duchaplných úvah, co by se stalo, kdyby „Hitler vyhrál válku...“ prý by takové (rozuměj: nacistické) sochy mohly stát u nás. No, řekněme, že je to velmi pravděpodobné. Koneckonců po definitivním řešení židovské otázky by přišlo také v rámci nacistického režimu, posíleného vítěznou válkou i konečné řešení „české otázky“. Část českého národa měla být zlikvidována, část odeslána na Sibiř a část poněmčena. To je možná ten zásadní rozdíl mezi diktaturou sovětskou a nacistickou.

Češi za války věděli, kde kdo stojí. Věděli, že Sovětský svaz neusiluje o fyzickou likvidaci českého národa. Ale toto tušení měli u A. Hitlera a jeho režimu, který řešení „české otázky“ ponechával perfidně na poválečné období.

Možná, že by se měl Šafr a jemu podobní držet důsledně historických faktů. Válka proti Sovětskému svazu, a to pochopil Stalin a naprostá většina Rusů a ostatních národů země Sovětů, byla od prvního dne vyhlazovací válkou. Je nesporné, že vedle genocidy Židů, Romů se stali předmětem genocidy také Rusové. Jejich oběti ve válce jdou do milionů. Není myslím, důležité zkoumat

důsledně původ 27 milionů občanů Sovětského svazu, kteří zahynuli v průběhu II. světové války. Z toho bylo 10 milionů vojáků. To tedy znamená, že 17 milionů obětí byli civilisté.

Šafr se však neštítí psát, že „sovětští velitelé je nechali často zbytečně umírat v nepředstavitelném množství“. Má tím pan šéfredaktor na mysli i pokojné civilní obyvatelstvo, které systematicky ničila nacistická armáda?

Po 78 letech vytahují dnes některé televize na světlo boží bombardování Drážďan britským letectvem v únoru 1945. To bombardování bylo tak obří, že i v Praze, jak mi to říkal můj otec, byla vidět záře z hořícího města v dáli a byla slyšet temná dunění dopadnuvších bomb.

Ale např. první velký nálet, který uskutečnila německá luftwaffe v červenci roku 1942 na Stalingrad, znamenal 40 tisíc obětí z řad pokojných civilních obyvatel tohoto města na Volze. Tedy, mimochodem prakticky stejný počet, jako byl počet německých civilních obětí při bombardování Drážďan v únoru 1945.

Připomínám jen tuto drobnou epizodu z dějin II. světové války. A že každý zmařený život má stejnou hodnotu. Ať je ruský, německý nebo americký.

Také další vývody páně Šafra jsou poněkud ahistorické: ...

„výsledkem pak nebylo žádné osvobození (pozn. autora – myslí se Československa), nýbrž jen další znásilnění Československa a zavedení tuhé diktatury, která stála na strachu a teroru“. No, nevím. Skoro tři roky po květnu 1945 se republika ubírala vcelku správným směrem. V zemi neexistovaly žádné sovětské posádky poté, co se v létě 1945 stáhly zpět na území SSSR. A v zemi existoval systém více politických stran a smíšená ekonomika.

Pokud čeští komunisté zradili svůj volební program z roku 1946, ve kterém měli plná ústa demokracie a práce pro vlast, je věc smutná. Kdyby se chovali stejně jako jugoslávští komunisté, tak nemuselo

k takovému úpadku státu dojít. A nemuseli jsme žít přes 40 let v nechutné diktatuře. Přitom určitě ani Titova Jugoslávie nebyla zrovna zemí, která by mohla dávat lekce demokracie. Ale Jugoslávie nebyla vazalským státem Sovětského svazu. Čeští komunisté se do svého vazalství dostali zcela sami.

Americké dodávky zbraní, materiálu Sovětskému svazu za války, a to by mohl Šafr vědět už i z komunistické školy, pokud neměl přítroublé učitele, Sovětský svaz musel být s časovým odstupem zaplatit. Nebyl to žádný milodar ze strany Spojených států této zemi, která nesla na svých bedrech největší tíhu válečného úsilí a také lidských obětí. Nebýt vítězství u Stalingradu, Kurska, předtím Moskvy a také Leningradu, český národ by dnes existoval spíše ve vzpomínkách národopisců, kteří by zkoumali jeho řeč na univerzitách Hitlerovy Nové Evropy podobně, jako dnes zpytujeme jazyk Lužických Srbů.

Každý pomník je svého druhu pozůstatkem doby, ve které byl vytvořen. Osvobození Československa sovětskou armádou je prostě historickým faktem. A je zbytečné jej popírat podobně, jako to činili komunisté za starého režimu u americké armády, která osvobodila Plzeň a podstatnou část západních a jižních Čech. Mít výběrovou historickou paměť se nevyplácí.

Ale proč jsem na začátku článku uvedl jméno A. Mitrofanova? Ten totiž na svém twitteru uvedl: „Pomníky se jmény konkrétních padlých vojáků mají stále smysl a zaslouží si úctu. Ale pomníky rudoarmějců do veřejného prostoru nepatří. Připomínají Stalinovo dobytí naší země a jsou urážkou naší národní hrdosti“.

A na závěr ještě tento dobrý muž napsal: Souhlasím s Pavlem Šafrem.

Nevím, jestli pan Mitrofanov, který byl do roku 1979 občanem Sovětského svazu, je zrovna ten, kdo má být povolán, aby se pohoršoval nad pomníky, coby „urážkou naší národní hrdosti“. Není

to vkusné.

Foto: Sochu maršála Koněva na Praze 6 již dnešní hrdinové odstranili.

Jiří Paroubek

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST